

Bella Andre

Vanaf nu, altijd

ISBN 978-90-225-6889-7

ISBN 978-94-6023-787-4 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *From this moment on*

Oorspronkelijke uitgever: Berkley

Vertaling: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punch Design

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Studio Spade, voor Textcase

© 2011 Bella Andre

© 2013 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De eerste zesendertig jaar van zijn leven was Marcus Sullivan de verantwoordelijke oudste broer geweest. Hij had de zorg voor zijn zeven broers en zussen op zich genomen nadat hun vader was overleden, toen ze nog klein waren. Maar als de perfecte toekomst die hij voor zichzelf heeft uitgestippeld niets meer dan een leugen blijkt, heeft Marcus één roekeloze nacht nodig om alles van zich af te schudden.

Nicola Harding is wereldwijd bekend onder één naam – Nico – om haar meeslepende, sensuele popsongs. Maar wat niemand weet over deze 25-jarige zangeres is dat haar imago als sekspoes nep is. Na afschuwelijk te zijn bedrogen door een man die meer hield van faam dan ooit van haar, heeft ze gezworen om nooit meer iemand zo dichtbij te laten komen dat hij ziet wie ze werkelijk is... of haar pijn kan doen. Al helemaal niet die knappe onbekende die ze ontmoet in een nachtclub, zelfs als de honger – en de zondige beloften – in zijn donkere ogen maakt dat ze al haar geheimen aan hem zou willen blootleggen.

Eén nacht is alles wat Nicola en Marcus afspreken met elkaar te delen. Maar niets loopt volgens plan als ze in plaats van alleen lichamelijk contact een diepere band ontdekken dan elk van hen had kunnen verwachten. En al proberen ze het allebei te weerstaan, de toenemende gevoelens – en de zinderende aantrekkingskracht – blijven hen steeds dichterbij elkaar toe trekken.

Dichtbij genoeg om zich af te vragen of nog één gestolen moment samen ooit genoeg kan zijn?

1

Marcus Sullivan had een doel voor ogen.

Twintig minuten geleden had hij het verlovingsfeest van zijn broer verlaten en hij was rechtstreeks naar de onderbuik van het Mission District van San Francisco gegaan. De muziek stroomde naar buiten over straat, zo hard dat de mensen die in de rij stonden te wachten alvast aan het dansen waren.

Leer en piercings, tatoeages en felgekleurde kapsels waren niet bepaald Marcus' gebruikelijke gezelschap. Maar de mannen en vrouwen in de rij, met ringen door hun neuzen en wenkbrauwen, zagen er tenminste gelukkig uit.

Marcus was van plan om binnen een paar uur een stuk gelukkiger te zijn.

Niet, dacht hij, dat hij zo gelukkig zou kunnen worden als zijn broer Chase, die nu was verloofd met de vrouw van zijn dromen. Een maand geleden had hij Chloe ontmoet in Napa Valley, toen haar auto van de weg was geschoten, een modderige sloot in. Helaas had Chase, zodra hij Chloe had weggehaald uit de slagregens, gezien dat ze een blauwe plek had op haar wang. Daardoor beseftte hij dat haar ellende groter was dan alleen een gedeukte auto in een sloot. Het had Chase een paar dagen gekost om haar vertrouwen te winnen, en toen ze eindelijk had opgebiecht wat haar ex-man haar had aangedaan, had Chase haar de nodige steun gegeven om bij de politie aangifte te doen van de mishandeling.

Toen Marcus Chloe leerde kennen, was het hem meteen duidelijk dat zijn broer verliefd was. Hij vond ook dat zijn broer een prima keus had gemaakt door voor Chloe te vallen. Ze was beeldschoon, maar ze was tegelijk lief, intelligent, dapper en beminnelijk. Ze hield duidelijk van zijn broer met dezelfde passie en toewijding.

Hun hele familie was aanwezig bij het verlovingsfeest, zelfs Smith, een van 's werelds grootste (en drukst bezette) filmsterren. Chase was

de eerste Sullivan die zich ging verloven, en het betekende veel voor hen allemaal. Helemaal voor de moeder van Marcus, die blij was – en meer dan een beetje opgelucht – dat een van haar acht kinderen eindelijk had besloten om de sprong te wagen naar ‘voor altijd’.

Marcus had genoten van het feest met zijn broer, de andere broers en zussen, en zijn moeder. Maar tijdens het hele feest had hij het gevoel alsof iedereen naar hem staarde en zich afvroeg waarom hij en zijn vriendin Jill nog niet waren verloofd. Ze waren tenslotte al twee jaar bij elkaar. En in die tijd had hij zich volledig aan haar gewijd. Met oogkleppen en al.

Gelukkig had niemand geweten waarom Jill niet naar het verloofsfeest was gekomen... en hij had het feest van Chase en Chloe niet willen verpesten door hun te vertellen wat er was gebeurd. Trouwens, hij kon het zelf nog maar nauwelijks geloven.

Zelfs al had hij met eigen ogen gezien wat Jill had gedaan.

De muziek van binnen denderde over straat terwijl Marcus langs de lange rij liep van mensen die wachtten om naar binnen te mogen. Hij had het idee dat iedereen minstens tien jaar jonger was dan hij, en hoewel hij zich door dat leeftijdsverschil niet op zijn plek had moeten voelen, wist hij nu nog zekerder dat hij de juiste bestemming had uitgekozen.

Hij moest zich vanavond helemaal losmaken van de realiteit, en een club vol twintigers in het Mission District was een prima uitgangspunt.

Ondanks het feit dat hij jasje-dasje gekleed ging, bekeek de uit-smijter hem slechts kort en klikte het slot aan het koord open om hem binnen te laten. Marcus was een grote man, met brede schouders en grote handen, die behoorlijke schade zouden kunnen aanrichten, hoewel hij zijn broers en zussen nooit had hoeven verdedigen toen ze nog klein waren. Hoewel hij niet vaak misbruik maakte van zijn lengte om mensen te intimideren, had hij er geen probleem mee om er gebruik van te maken als het hem goed van pas kwam.

Het intense, zware ritme dreunde door hem heen toen hij door de zwarte toegangsdeur de volle club betrad, maar de luide muziek

en de zwaaiende lichten konden met geen mogelijkheid zijn gedachten verdrijven.

Dat was niet waarom hij hier was. Hij was hier niet om te vergeten wat hij had gezien.

Nee, dacht Marcus, terwijl hij met pijn in zijn hart keek naar een innig verstrengeld stelletje, dat langzaam danste ondanks het snelle nummer, hij wilde niet vergeten, die fout zou hij zichzelf niet meer toestaan. Nooit zou hij meer zo stom zijn, of zo blind.

Marcus was vanavond hier om twee verloren jaren in te halen. Vierentwintig maanden geleden had hij Jill ontmoet, op een hete augustusavond in San Francisco. Hij was te gast op een liefdadigheidsevenement dat haar bedrijf had georganiseerd en de Sullivan Wijnmakerij had een behoorlijk grote donatie gedaan voor het Kinderfonds. Zodra hij haar koele blonde schoonheid in de peiling kreeg, dacht hij dat hij het ontbrekende puzzelstukje in zijn leven had gevonden. Hij was vierendertig en begon na te denken over een eigen gezin, een vrouw en kinderen.

In Jill had hij zijn toekomst gezien: trouwen, kinderen, chique diners bij de wijngaard met de perfecte echtgenote aan zijn zijde.

Helaas was hij er vanmiddag achter gekomen dat het helemaal niet perfect was geweest ...

Marcus hoorde haar al kreunen toen hij zijn sleutel in het slot stak van Jills appartement. Het had ook nog een film kunnen zijn, met het geluid wat harder voor de smeùige gedeelten, maar Marcus wist wel beter – hij had al maanden beter geweten, als hij eerlijk was. Jill was nu al een tijdje ongeïnteresseerd en humeurig. Hij had zichzelf proberen wijs te maken dat het gewoon stress was door haar werk, waardoor ze zo kortaf reageerde. Om het nog maar niet te hebben over haar afnemende interesse in seks. Maar toen ze niet meer naar Napa wilde komen, om in het weekend wat te ontspannen op de wijnmakerij, moest hij toegeven dat hun problemen dieper gingen dan alleen te veel werk. Het zat zo diep dat hij al een paar keer had geprobeerd om er met haar over te praten, maar ze bleef zijn vragen ontwijken.

Zijn hand bleef heel even op de deurknop liggen, voordat hij de deur openduwde en door het appartement van zijn vriendin liep. Het kreunen werd bij elke stap luider.

'Oooo, daar! Precies daar! Dat is lekker!'

Jill was altijd nogal luidruchtig geweest in bed, maar hij had zich nooit gerealiseerd hoe onecht dat klonk, tot hij haar show nu zo vanuit de coulissen meekreeg. Zijn handen balden zich tot vuisten, terwijl hij via de keuken door de hal naar haar slaapkamer liep. Hij wilde dit echt niet zien, maar hij wist dat het niet anders kon. Hij was zo eigenwijs geweest om bij haar te willen blijven... en toen hij haar hoorde schreeuwen, in gespeelde extase met een of andere vent die ze neukte, vroeg Marcus zich plotse-ling af waarom.

Hij had haar al lang geleden gevraagd om naar Napa te verhuizen en bij hem op de wijngaard te komen wonen, maar ze had telkens een reden gehad om het uit te stellen. De laatste keer was het omdat haar huidige appartement zo handig was, omdat het dicht bij kantoor was. Voor haar werk, financiële planning, moest ze vaak al om twintig voor vijf de wekker zetten. Ze had hem verteld dat hij altijd in haar appartement kon logeren, wanneer hij maar wilde.

Eigenlijk had Marcus zich nooit thuis gevoeld in haar appartement. Alles was uitgevoerd in koele witte tinten met spiegels en glanzende oppervlakken, waar je elke aanraking op zag. Het was niet bepaald een huis waar kinderen ooit welkom zouden zijn. Na zijn jeugd als een van acht broers en zussen wist hij precies wat moddervoetjes en vieze handjes konden veroorzaken bij dit soort meubels. Dat was niet fraai, maar zo was het leven. Het echte leven.

Zijn huis in Napa Valley was precies het tegenovergestelde. Het was ingericht met comfortabele banken, kleurige uit Italië geïmporteerde tapijten, en er hingen kunstwerken waar hij van hield, of ze nu waren geschilderd door een beroemde kunstenaar of door een beginnende lokale schilder.

Maar hij had een toekomst met haar willen opbouwen en hij was ervan uitgegaan dat die toekomst ook inhield dat hij moest toegeven, een compromis vinden.

Hoeveel weekenden was hij niet naar de stad gekomen om Jill te zien,